Mesterházy Balázs

Báró álma

PRÓZA - LXII. évfolyam, 14. szám, 2018. április 6.

Nagy vagy Báró, ahogy állsz a fényben, kiáltotta át valaki a tér túloldaláról, a Báró pedig látta magát, ahogy áll a fényben, és azt gondolta, igen, talán valóban nagy vagyok, ahogy állok itt, ahogy támaszkodom a napsütésben. Ki is húzta magát azonnal, hogy egész biztosan megfeleljen az átkiabált dicséretnek, és így, egyenes háttal, kezét a combja mellé leengedve fújta ki a füstöt a térre. A déli hőségben most csak a Báró támasztja a sárga oszlopot a Gesztenyefa presszó előtt, keményen tűz a nap, a Kendét be is húzták hátra a kisterembe, nehogy már beköpjék a legyek, korán elgyöngült a vegyes gyümölcstől. A Gesztenyefához, hivatalos nevén presszó, becézve Gesztenye, három lépcső vezet fel, akár egy szökkenéssel is meg lehet oldani, amikor megy az ember, kifelé viszont már tud bonyodalmakat okozni. A lépcsők tetején a bejárat, mellette apró terasz, ott az oszlop, amit a Báró támaszt most, ez nagy szokása egyébként is, amikor rákérdeznek, miért nem ül le, azt szokta válaszolni, hogy őrzi a kocsmát, el ne lopják. Tudta mindenki, hogy miből él a Báró, lopások, betörések satöbbi, most sem rég' engedték ki Kalocsáról, mondják is neki mindig, hogy akkor vigyázzon nagyon arra az oszlopra.